

k ní přidělení, jen v tom smyslu, že jsou jako orgánové výkonní povinni prováděti rozhodnutí usnášejících se orgánů nemocenských pojišťoven, podávati v jejich schůzích a jejich představitelům referáty a návrhy. (Srv. Dr. Pospíšil a Dr. Neubauer: Výklad k zák. o soc. poj., str. 94.). I když lze Okresní nemocenskou pojišťovnu, k níž jest vedoucí úředník služebně přidělen, považovati zásadně za jeho zaměstnavatelku, jsou přece její práva plynoucí z tohoto jejího postavení jakožto zaměstnavatelky zákonem značně omezena, neboť ona není zejména oprávněna, aby si vedoucího úředníka sama ustanovila, ani aby ho ze služby propustila nebo vedoucí funkce zbavila (viz též rozhodnutí čis. 7581 sb. n. s.). Tato práva jsou vyhrazena jen Ústřední sociální pojišťovně pokud se týče jejím orgánům Ústřední disciplinární komisi a Vrchní disciplinární komisi podle § 44 služ. a disc. řádu. Vedoucí úředník nemocenské pojišťovny je podle toho ve směru svého ustanovení a propůjčení nebo zbavení vedoucí funkce i služebně podřízen jen Ústřední sociální pojišťovně a právě tohoto poměru služební podřízenosti se dotýká v souzeném případě nález disciplinární komise o zbavení žalobce funkce vedoucího úředníka. Okresní nemocenská pojišťovna, k níž jest vedoucí úředník služebně přidělen, nemá na rozhodnutí disciplinární komise při Ústřední sociální pojišťovně žádného vlivu a musí se mu podrobiti, neboť podléhá podle § 86 a) zák. o soc. poj. dozorčí moci Ústřední sociální pojišťovny. Z toho plyne, že žalovaná Okresní nemocenská pojišťovna není podle zákona ani oprávněna, by žalobci znovu propůjčila funkci vedoucího úředníka, již byl zbaven disciplinárním nálezelem, takže rozsudkový výrok, jehož se dovolatel domáhá, by neměl vůči ní praktického významu, ježto by nebyla podle zákona oprávněna, by podle něho sama něco zařídila. O určení bezúčinnosti disciplinárního zbavení své funkce vedoucího úředníka nemůže proto žalobce žalovati Okresní nemocenskou pojišťovnu v Ž. Dovolatelův poukaz na obdobu se služebním poměrem některých státních zaměstnanců jest zcela nepřipadný, neboť služební poměr vedoucích úředníků nemocenských pojišťoven jest v zákoně o soc. poj. upraven zvláštním způsobem, takže tu nelze mluvit o »podobnosti případu« ve smyslu § 7 obč. zák. Otázkou, zda disciplinární komisi jest považovati za rozhodčí soud, není třeba se vůbec zabývati, protože nemá nic společného s pasivní legitimací ke sporu, o kterou tu jediné jde.

Čís. 13637.

Do usnesení odvolacího soudu (ve sporech pracovních), jímž byl zrušen rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením, počínajíc doručením žaloby, ježto podle názoru odvolacího soudu byla doručena nepravému žalovanému, a prvnímu soudu bez výhrady pravomoci bylo nařízeno, by zahájil jednání s pravým žalovaným, — není přípustným rekurs, a to ani toho, komu byla žaloba neprávem doručena.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, R I 662/34.)

V žalobě byla jako žalovaná uvedena H. Herzigová, majitelka pensionu, bydlící v K., Nádražní třída čis. 104. Žaloba byla doručena Heřeně Herzigové, bydlící v onom domě, jež se též k jednání dostavila, popřela žalobní tvrzení a namítla nedostatek pasivního oprávnění ke sporu, ježto nikdy se žalobkyní nejednala. Procesní soud první sto-

lice (pracovní soud v K.) žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc doručením žaloby a uložil prvému soudu, by znovu zahájil řízení o žalobě, Heleně Herzigové pak uložil, by nahradila žalobkyni útraty dosavadního řízení. V důvodech uvedl, že jest vyzvati žalobce, by přesně udal podle § 75 čís. 1 c. ř. s. jméno a příjmení, zaměstnání a bydliště žalované. Útratový výrok odůvodnil tím, že Helena Herzigová zavinila pokračování ve sporu, do něhož vstoupila, ač věděla, že není žalovanou.

Nejvyšší soud odmítl rekurs Heleny Herzigové.

Důvody:

Odvolací soud zrušil rozsudek soudu první stolice s řízením mu předcházejícím, počínajíc doručením žaloby — patrně pro zmatečnost — a nařídil prvnímu soudu, by, pokusiv se o odstranění formálních vad žaloby, ji znovu doručil pravému žalovanému, (nikoli Heleně Herzigové, již odvolací soud nepovažuje za pravou žalovanou) a o věci znovu jednal a rozhodl. Právní moc tohoto usnesení nebyla vyhrazena. I v řízení před pracovními soudy platí o přípustnosti rekursu proti usnesením odvolacího soudu za odvolacího řízení ustanovení § 519 c. ř. s. (sb. n. s. čís. 12184). Právo k rekursu proti usnesením odvolacího soudu jest v § 519 c. ř. s. upraveno zvlášť a rekursní důvody jsou tu výčetmo uvedeny. Nelze tedy stěžovatelčino oprávnění vyvozovati z ustanovení § 514 (2) c. ř. s., vytýká-li napadenému usnesení zmatečnost, ježto nebyla usnesením odmítnuta žaloba, což jest předpokladem ustanovení č. 2 § 519 c. ř. s. (sb. n. s. čís. 11857). Neprávem uplatňuje stěžovatelka, že se to rovná odmítnutí žaloby, měla-li býti z dalšího řízení vyloučena, ježto nařídil odvolací soud, by procesní soud zahájil jednání s pravým žalovaným, kterým dle jeho názoru rekurentka není. Rekurentka nepodala žalobu a nemůže si proto stěžovati do odepření soudní ochrany, bylo-li vysloveno, že se jí věc netýká. Na souzený případ hodí se ustanovení čís. 3 § 519 c. ř. s., podle něhož rekurs není přípustný, zrušil-li odvolací soud rozsudek prvního soudu a vrátil-li mu věc k dalšímu jednání a novému rozhodnutí, aniž usnesení tomu vyhradil právní moc (sb. n. s. čís. 10498, 10042 a j.). Pokud si rekurentka stěžuje na to, že jí byla uložena náhrada procesních nákladů žalobkyni (patrně z důvodů § 48 c. ř. s.), jest rekurs nepřípustný podle § 528 c. ř. s.

Čís. 13638.

Služební pragmatika (zákon ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. zák.).

Obmezení služebních platů suspendovaného zřízence nenastává přímo ze zákona jako následek suspense, nařízené přednostou služebního úřadu, nýbrž jen, bylo-li vysloveno disciplinární komisí. Takové obmezení z důvodu suspense může býti účinným teprve od doby, kdy bylo vysloveno usnesením disciplinární komise.

Ustanovení § 89 služ. pragm. neposkytuje služebnímu úřadu též oprávnění, zadržeti podřízenému část služebních platů ke krytí schodků.

Lhostejno, že obecní zaměstnanec nepodal proti usnesením obecního zastupitelstva o zadržení části služebních požitků stížnost k vyšším správním úřadům, stačí, že se proti zadržení platu, jež mu bylo oznámeno, bránil žalobou u řádného soudu.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Rv I 347/32.)